

Sygn. akt I C 751/22 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Halina Maliszewska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2023 r. w Kwidzynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w M.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. kwotę 3.733,09 zł (trzy tysiące siedemset trzydzieści trzy złote 09/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. kwotę 1.688,34 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt osiem złotych i 34/1000 tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sędzia Halina Maliszewska

Sygn. akt I C 751/22 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) z siedzibą w W. z roszczeniem o zapłatę kwoty 4.539,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 4.339,90 zł od dnia 29 czerwca 2022 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 200 zł od dnia 12 listopada 2022 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił nadto o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w wyniku zdarzenia z dnia 28 maja 2022 r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność B. K.. Sprawca kolizji drogowej posiadał ważną polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z zagranicznym zakładem ubezpieczeń. Podmiot likwidujący szkodę jako korespondent zagranicznego zakładu ubezpieczeń (...) S.A. (...) po otrzymaniu zawiadomienia o zaistnieniu szkody przeprowadził postępowanie likwidacyjne w następstwie którego ustalił wysokość odszkodowania w łącznej wysokości 1.047,78 zł brutto. Pozwany w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego nie ustalił przy tym, że pojazd poszkodowanego przed zdarzeniem posiadał zamontowane części inne niż oryginalne.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 października 2022 r. (...) Sp. z o.o. nabył wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę rzeczową w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) od poszkodowanego B. K.. Dnia 24 października 2022 r. powód nabył tę wierzytelność od (...) Sp. z o.o.

Powód po nabyciu wierzytelności z uwagi na znaczne zaniżenie należnego odszkodowania za uszkodzenie pojazdu zlecił oszacowanie wysokości kosztu naprawy pojazdu rzeczoznawcy, który w przygotowanej prywatnej opinii określił jego rzeczywistą wysokość na kwotę 5.387,68 zł brutto. Pismem z dnia 04 listopada 2022 r. pozwany został wezwany do zapłaty dochodzonej pozvem kwoty 4.339,90 zł jako różnicy kosztu naprawy określonego w kalkulacji i wypłaconego odszkodowania. Powód podał, że dochodzi także zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii w kwocie 200 zł wskazując, że nie jest podatnikiem podatku VAT i nie mógł dokonać odliczenia kwoty tego podatku zawartej w cenie usługi rzeczoznawcy.

Powód podał, że odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 4.339,90 zł żąda od dnia 29 czerwca 2022 r. z uwagi na upływ w dniu poprzednim 30 dniowego terminu do spełnienia świadczenia liczonego od dnia zaistnienia szkody a od kwoty 200 zł od dnia 12 listopada 2022 r. z uwagi na upływ 7 dni od przesłania wezwania do zapłaty.

Pozwany (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany oświadczył, że nie kwestionuje faktu uszkodzenia w dniu 28 maja 2022 r. pojazdu B. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność poszkodowanego B. K.. Pozwany nie negował również, że winę za zdarzenie ponosi kierowca samochodu o numerze rejestracyjnym (...) ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w zagranicznym towarzystwie (...) i że podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody jest (...). Przyznał nadto, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono kwotę 1.047,78 zł brutto tytułem szkody w pojeździe.

Pozwany podniósł natomiast, że powód nie przedłożył rachunków ani faktur za naprawę. Swoje roszczenie oparł jedynie na kalkulacji naprawy sporządzonej na jego zlecenie, która stanowi jedynie dokument prywatny. W ocenie pozwanego stan pojazdu sprzed szkody przywróci naprawa z użyciem części zamiennych oraz wedle czynności naprawczych jak w kalkulacji naprawy sporządzonej przez (...) S.A. w toku postępowania likwidacyjnego. Podniósł, że nie sposób uznać, aby konieczna była naprawa w serwisie stosującym wyższe stawki za czynności blacharskie oraz lakiernicze. Podał, że zakład ubezpieczeń poinformował poszkodowanego o możliwości naprawy pojazdu w jego miejscu zamieszkania za cenę przedstawioną w kosztorysie, zapewniając przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego, jednakże poszkodowany z tej możliwości nie skorzystał. Pojazd poszkodowanego wyprodukowano w 2005 r., zatem w chwili szkody był pojazdem 17-letnim i był wcześniej naprawiany. W notatce do kalkulacji naprawy ubezpieczyciel odnotował uszkodzenia niezwiązane ze szkodą. W konsekwencji nie ma podstaw dla zastosowania domniemania, że zamontowane były w nim części oryginalne, co dodatkowo uzasadnia zastosowania części alternatywnych. Poszkodowany był zobowiązany w świetle art. 362 k.c. do podjęcia czynności mających na celu minimalizację wysokości szkody pod rygorem odpowiedniego zmniejszenia obowiązku odszkodowawczego. Dlatego uzasadnione było zastosowanie rabatu na koszt naprawy (20%), skoro poszkodowany miał możliwość naprawy uszkodzonego pojazdu przy zastosowaniu tego rabatu.

Pozwany zakwestionował również żądanie pozwu w zakresie zwrotu kwoty 200 zł za sporządzenie kalkulacji naprawy podnosząc, że nie jest to szkoda, jaką poniósł poszkodowany, bowiem kalkulacja została sporządzona już po zawarciu umów cejsji. W konsekwencji koszt kalkulacji nie może stanowić elementu szkody, bowiem nie poniósł go i nie zamierzał ponieść poszkodowany, a między powodem a pozwanym nie ma stosunku prawnego w tym zakresie. Koszt ten stanowi koszt działalności powoda, który jako profesjonalista dokonuje takich czynności w ramach swej działalności.

Zdaniem pozwanego nieuzasadnione było również żądanie powoda w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie, ponieważ wysokość roszczenia powoda w zakresie kosztów naprawy oraz kosztów prywatnej kalkulacji naprawy została określona po raz pierwszy w wezwaniu do zapłaty z dnia 04 listopada 2022 r. Powód ani poszkodowany w

żaden sposób nie wezwał wcześniej pozwanego do zapłaty kwoty 4.339,20 zł lub kwoty 200 zł, wobec czego pozwani nie mogli odnieść się wcześniej do wskazanego roszczenia. W związku z tym pozwany wnosił, by odsetki były naliczane od daty wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 maja 2022 r. o godz. 17:00 w G. przy ul. (...) doszło do kolizji komunikacyjnej. K. S. cofając z miejsca parkingowego pojazdem marki I. o numerze rejestracyjnym (...) uderzyła hakiem holowniczym w przód pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność B. K..

B. K. zamieszkuje w C. gmina S..

Pojazd sprawcy kolizji, która nie kwestionowała swojej winy, był objęty ubezpieczeniem w zakresie OC w (...) w Niemczech. Poszkodowany w dniu 30 maja 2022 r. zgłosił szkodę (...) Spółka Akcyjna (...) jako korespondentowi niemieckiego ubezpieczyciela na terenie Polski.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna (...) przyznał poszkodowanemu B. K. odszkodowanie w wysokości 1.047,78 zł.

(**dowód:** pismo (...) S.A. (...) z dnia 11.10.2022 r. k. 12 akt, informacja o kosztach naprawy pojazdu k. 13 akt, kosztorys (...) nr (...) k. 13v-14v akt, 42-43 akt, akta postępowania likwidacyjnego na płycie CD k. 46 akt)

W wyniku umowy przelewu wierzytelności nr (...) zawartej w dniu 20 października 2022 r. B. K. przełał na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. „wszelkie niezapłacone dotąd wierzytelności, w tym wierzytelności przyszłe (np. z tytułu kosztów ekspertyzy technicznej lub nieujawnionych dotąd uszkodzeń) wynikające ze szkody w pojeździe marki B., o nr rej. (...), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 2022-05-28, likwidowanej pod nr akt szkody (...), wobec wszystkich podmiotów zobowiązanych do naprawienia tej szkody, a w tym wobec sprawcy i jego ubezpieczyciela w zakresie OC albo wobec ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia AC oraz ewentualnie innych podmiotów odpowiedzialnych za szkodę, a w tym (...), (...), (...), (...) S.A. (...).” Pismem z dnia 20 października 2022 r. pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności.

(**dowód:** umowa przelewu wierzytelności nr: (...) k. 15-16 akt, powiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności k. 17 akt)

W wyniku umowy przelewu wierzytelności nr (...) zawartej w dniu 24 października 2022 r. (...) Sp. z o.o. przełał przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda - (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.. Pismem z dnia 24 października 2022 r. pozwany został zawiadomiony o przelewie wierzytelności.

(**dowód:** umowa przelewu wierzytelności nr (...) k. 21 akt, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 21v akt, Załącznik nr 2 do umowy przelewu wierzytelności nr (...) k. 22 akt)

Pismem z dnia 04 listopada 2022 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.539,90 zł tytułem różnicy między rzeczywistą wartością szkody a kwotą wypłaconą - w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Do wezwania powód załączył kalkulację naprawy, zgodnie z którą koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) powinny wynieść 5.387,68 zł brutto (4.380,23 zł netto).

Pozwany przekazał wezwanie ubezpieczycielowi (...) S.A. (...), który w piśmie z dnia 14 listopada 2022 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

(**dowód:** kalkulacja naprawy nr (...) k. 23-25 akt, przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 28 akt, odpowiedź na reklamację k. 44-45 akt, akta postępowania likwidacyjnego na płycie CD k. 46 akt)

W pojeździe marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku kolizji z dnia 28 maja 2022 r. uszkodzona została okładzina zderzaka przedniego i reflektor przeciwmgłowy przedni prawy. Pojazd nie przechodził wcześniej napraw,

które byłyby przeprowadzone wadliwie. Z raportu (...) wynika, że przedmiotowy pojazd mógł przechodzić wcześniejsze naprawy, lecz były one niewielkie i nie wymagały wymiany części zamiennych. Nie ustalono by pojazd posiadał nieoryginalne części.

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy w/w pojeździe wynosi 4.780,87 zł brutto z uwzględnieniem stawek na poziomie 110 zł netto za prace blacharskie i lakiernicze, współczynnika na materiały lakiernicze w wysokości 1,5 (co w systemach (...) i E. odpowiada 100 %), doliczenia normalistów (części drobnych nieuwjętych w formularzu typu) w wysokości 2 % wartości części oraz lakierowania elementów wybudowanych. Wyżej wskazany koszt uwzględnia również operację sprawdzenia czujnika parkowania. Nie uwzględnia natomiast operacji wymiany osłony ucha holowniczego.

Biorąc pod uwagę okres eksploatacji pojazdu (ok. 17 lat, rok produkcji 2005) przywrócenie go do stanu sprzed szkody możliwe było przy użyciu części nowych i oryginalnych pochodzących z oficjalnej sieci dystrybucji B., części oryginalnych pochodzących z innych niż B. sieci dystrybucji oraz dostępnych w dacie szkody części o jakości Q, czyli części wyprodukowanych przez tego samego producenta, który produkuje je na pierwszy montaż do danego typu pojazdu na tej samej linii technologicznej, zgodnie ze specyfikacją i technologią producenta pojazdu. Naprawa taka nie doprowadzi do wzrostu pojazdu po szkodzie. Wyżej przedstawione koszty naprawy uwzględniają użycie reflektora przeciwmgłowego prawego w jakości Q i oryginalnych pozostałych części zamiennych.

(**dowód:** opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej R. D. k. 59-76 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał roszczenie powoda w znacznej części za uzasadnione.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt szkodowych pozwanego, dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda i opinii biegłego z zakresu wyceny szkód komunikacyjnych R. D.. Wszystkim tym dowodom Sąd dał wiarę. Dowody te wzajemnie uzupełniały się i Sąd nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Pozwane (...) w W. nie kwestionowało ani legitymacji powoda w niniejszym procesie ani zasady swojej odpowiedzialności wobec poszkodowanego B. K. wynikającej z winy sprawcy szkody. Odpowiedzialność ta wynika z art. 34 ust. 1 w zw. z art. 123 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. 2022 poz. 2277). Zgodnie z treścią cytowanego przepisu art. 34 ust. 1 ustawy: z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m. in. uszkodzenie mienia. Zgodnie zaś z art. 123 ust. 1 Biuro odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego.

Korespondent niemieckiego ubezpieczyciela na terenie Polski (...) (...) Korespondent zagraniczny likwidując szkodę i wypłacając odszkodowanie B. K. w kwocie 1.047,78 zł przyznał, że winę za kolizję ponosi, zgodnie z art. 436 § 2 k.c., K. S. (kierująca pojazdem) (zarejestrowanym za granicą, posiadającym ważne dokumenty ubezpieczeniowe wystawione przez zagranicznego ubezpieczyciela.)

Poza sporem pozostawał także zakres uszkodzeń pojazdu.

Sporną kwestią między stronami była wysokość szkody B. K..

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie

pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.).

Wbrew zarzutom pozwanego obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/01 (LEX nr 49443), który to pogląd Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela. Pogląd ten jest ugruntowany w doktrynie i orzecznictwie sądowym. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego powodowi od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że powód czy wcześniej poszkodowany nie udokumentowali fakturą kosztów naprawy.

B. K. jako poszkodowany nie jest związany z pozwanym żadną umową, która mogłaby ograniczać jego prawa do pełnego naprawienia szkody. To uprawnienie przeszło na powoda jako nabywcę wierzytelności w pełnym zakresie.

Bezzasadny tym samym okazał się zarzut pozwanego, że poszkodowanemu nie przysługuje odszkodowanie ponad koszty które zostałyby poniesione przez (...) gdyby poszkodowany skorzystał z bezgotówkowej naprawy w warsztatach sieci naprawczej (...). Jak wyżej podkreślono szkoda powstała w chwili jej wyrządzenia. Wysokość szkody ma charakter obiektywny a prawo wyboru naprawienia szkody należy do poszkodowanego a nie do osoby odpowiedzialnej za szkodę. Skoro poszkodowany nie skorzystał z oferty ubezpieczyciela naprawy pojazdu w warsztacie przez niego wskazanym, nie było podstaw przy ustalaniu wysokości szkody, do przyjmowania wysokości odszkodowania na poziomie kosztów które poniósłby ubezpieczyciel płacąc zakładowi naprawczemu z którym współpracuje. B. K. miał prawo samodzielnego wyboru zakładu w którym dokona naprawy. Takiego do którego ma zaufanie i który w jego ocenie gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Nie ma obowiązku poszukiwać najtańszego zakładu.

Wbrew zarzutom pozwanego nieskorzystanie przez poszkodowanego z oferty naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z towarzystwem ubezpieczeń nie może być traktowane jako przyczynienie się poszkodowanego do zwiększenia szkody. Tym bardziej, że w ocenie Sądu oferta przedłożona przez (...) nie byłaby korzystna dla poszkodowanego gdyby naprawy miał dokonać w warsztacie partnerskim likwidatora szkody. Wbrew twierdzeniom pozwanego (...) nie proponował poszkodowanemu naprawy pojazdu w warsztacie partnerskim miejsca zamieszkania poszkodowanego. Powód w piśmie procesowym z dnia 1 marca 2023 r. przedstawił dane adresowe warsztatu, który był w stanie wykonać naprawę pojazdu po stawce 75 zł netto. Z załączonego do pisma e-maila wynika, że (...) proponował naprawę pojazdu po stawkach 75 zł netto za Rbg w warsztacie (...)z E.. Poszkodowany B. K. zamieszkuje w C. gmina S., czyli w odległości ponad 50 km od E.. W okolicy swojego miejsca zamieszkania i pobliskich miastach (S., K., M.) poszkodowany miał wiele zakładów mechaniczno – blacharskich w których mógł przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody bez potrzeby korzystania z ofert tak odległego zakładu. Naprawa w zakładzie w E. generowałaby dla poszkodowanego zbędne koszty związane z dostarczeniem samochodu do naprawy i jego odbiorem. Ponadto wskazać należy, że (...) ustalając koszty naprawy pojazdu zastosował części o jakości P, które jak wynika z opinii biegłego (o czym w dalszej części uzasadnienia) nie gwarantują przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Obniżył współczynnik na materiały lakiernicze do 64% i nie uwzględnił normalistów w wysokości 2%. Zlecenie zakładowi partnerskiemu naprawy samochodu na takich częściach i do wysokości tak ustalonych kosztów naprawy, odbyłoby się kosztem jakości naprawy i ze szkodą dla samego poszkodowanego. Obowiązek minimalizowania szkody na który powołuje się pozwany, nie może odbywać się w wyłącznym interesie zakładu ubezpieczeń i kosztem poszkodowanego. A do tego właśnie sprowadziłaby się naprawa pojazdu w warsztacie wskazanym przez (...).

Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11 (LEX nr 1129783) stwierdził, że Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu

ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione **koszty nowych części i materiałów** służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Wysokość kosztów naprawy, które musiałby ponieść poszkodowany by przywrócić samochód do stanu i wartości sprzed wypadku Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego z zakresu wyceny kosztów naprawy pojazdów mgr inż. R. D.. Biegły określił **koszt naprawy na kwotę 4.780,87 zł.**

Biegły przyjął, że wartość celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w celu przywrócenia stanu technicznego i walorów estetycznych pojazdu do stanu sprzed szkody wymaga zastosowania do naprawy części nowych i oryginalnych pochodzących z oficjalnej sieci dystrybucji B., części oryginalnych pochodzących z innych niż B. sieci dystrybucji oraz dostępnych w dacie szkody części o jakości Q. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległy dwa elementy pojazdu: reflektor przeciwmgłowy i zderzak przedni. Ustalając wysokość szkody biegły uwzględnił reflektor przeciwmgłowy w jakości Q dobierając najtańszy ale taki którego numery katalogowe odpowiadają numerom katalogowym części oryginalnej oraz oryginalny zderzak przedni z uwagi na to, że ta część nie występuje w jakości Q. Biegły wskazał również, że zastosowane przez pozwanego części o jakości P nie muszą być produkowane zgodnie ze specyfikacją producenta pojazdu, co oznacza, że można je wytwarzać z innych, mniej trwałych materiałów. Jakość tych części deklaruje wyłącznie ich producent i często nie odpowiadają one nawet wymiarowo tym oryginalnym. Naprawa pojazdu przy użyciu tego rodzaju części jest teoretycznie możliwa, lecz nie pozwala na przywrócenie pojazdu, w którym zamontowane były części oryginalne do stanu sprzed szkody. W aktach sprawy i szkody brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt, że którakolwiek z uszkodzonych w zdarzeniu z dnia 28 maja 2022 r. części była inna niż oryginalna. Pozwany też tego faktu nie udowodnił. Brak jest również wzmianek o wcześniejszych naprawach pojazdu. Z historii uszkodowości pojazdu w systemie (...)wynika, że przedmiotowy pojazd mógł przechodzić wcześniejsze naprawy, do których nie użyto jednak części zamiennych, co oznacza, że była to drobna kolizja wymagająca jedynie naprawy blacharsko – lakierniczej któregoś z elementów pojazdu. Dlatego zasadnie biegły ustalił koszty naprawy przy użyciu części o jakości O i Q.

Biegły zastosował też 100% współczynnik na materiały lakiernicze i doliczył normalia w wysokości 2% które pozwany potrącił.

Ustalając wysokość kosztów naprawy biegły przyjął koszty robocizny w kwocie w wysokości 110 zł/Rbg netto za prace blacharskie i lakiernicze. Biegły wyraźnie wskazał, że stawki te nie są zawyżone i reprezentują przeciętne stawki stosowane w dacie szkody na rynku lokalnym przez warsztaty zapewniające odpowiednią jakość naprawy.

Pozwany nie wykazał by zgodnie z cytowaną wyżej uchwałą Sądu Najwyższego, naprawa samochodu B. K. częściami nowymi spowodowała wzrost jego wartości. W ocenie Sądu ustalenie odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, które zastąpią poprzednie części tzw. stare, nie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Z opinii biegłego wynika, że pojawienie się w naprawionym samochodzie części nowych nie powoduje automatycznie wzrostu jego wartości ponieważ samochody "powypadkowe" już z samego tego faktu tracą na wartości. Nie ma znaczenia, że zamontowano w nich przy naprawie nowe części nawet oryginalne producenta. Potwierdzają to też zasady doświadczenia życiowego.

Sąd uwzględnił opinię biegłego w całości uznając ją za przekonującą, zgodną z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Opinia została opracowana zgodnie z tezą Sądu i dostarczyła Sądowi niezbędnych do rozstrzygnięcia wiadomości specjalnych. Biegły posiada odpowiednie kwalifikacje do ustalenia wysokości kosztów naprawy samochodu na lokalnym rynku. Jest wieloletnim biegłym sądowym z dużym doświadczeniem zawodowym. Jest dodatkowo rzeczoznawcą techniki motoryzacyjnej i maszyn. Wiedza, kwalifikacje i umiejętności zawodowe biegłego nie budzą wątpliwości Sądu. Przekonujący dla Sądu był sposób motywowania przedstawionego przez biegłego stanowiska w pisemnej opinii. Wskazać też należy, że żadna ze stron nie zakwestionowała prawidłowości opinii biegłego co do wysokości kosztów naprawy samochodu ustalonych przy użyciu nowych części zamiennych i

oryginalnych i stawkach roboczogodzin wskazanych przez biegłego jako średnie na lokalnym rynku, co oznacza, że również dla stron procesu koszty te zostały ustalone właściwie i zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Pozwany co prawda zakwestionował opinię biegłego domagając się jej uzupełnienia przez ustalenie wysokości kosztów naprawy pojazdu B. K. przy użyciu części oryginalnych oraz rabatów oferowanych przez (...), czyli kosztów robocizny w wysokości 75 zł netto/Rbg i rabatu w wysokości 20 % na całość kosztów naprawy.

Sąd postanowieniem z dnia 16 marca 2023 r. na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął wniosek pozwanego o sporządzenie opinii uzupełniającej na okoliczności wskazane przez pozwanego jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Opinia biegłego została sporządzona zgodnie z tezą dowodową Sądu. Jak wyżej wskazano wysokość szkody ma charakter obiektywny i obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy częściami nowymi zamiennymi. Prawo wyboru naprawienia szkody należy do poszkodowanego a nie do osoby odpowiedzialnej za szkodę. Poszkodowany nie miał obowiązku korzystać z oferty ubezpieczyciela likwidującego szkodę kosztem własnego interesu. Zwłaszcza, że naprawa jego samochodu zgodna z kosztorysem ubezpieczyciela, czyli na częściach jakości P i w warsztacie oferującym stawki 75 zł netto/Rbg nie gwarantowała przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. A odległość warsztatu od miejsca zamieszkania poszkodowanego dodatkowo nie zachęcała do skorzystania z oferty ubezpieczyciela.

Na marginesie też wskazać należy, chociaż nie miałyby to żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia gdy było inaczej, że pozwany w ogóle nie wykazał, aby wskazany przez niego warsztat rzeczywiście stosował stawki roboczogodzin w wysokości 75 zł netto i rabaty 20 % na całość kosztów naprawy. Są to tylko nieudowodnione twierdzenia pozwanego.

(...) wypłacił poszkodowanemu po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego kwotę 1.047,78 zł. Opinia biegłego sądowego jednoznacznie wykazała, że kwota ta była niewystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 123 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (tekst jednolity Dz.U. z 2022 r., poz. 2277) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.733,09 zł (4.780,87 zł - 1.047,78 zł).

Odsetki ustawowe od tej kwoty Sąd zasądził od dnia 30 czerwca 2022 r. Z akt szkodowych pozwanego wynika, że szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 30 maja 2022 r.. Zgodnie z art. 14 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych odszkodowanie winno być wypłacone w ciągu trzydziestu dni od otrzymania zawiadomienia o szkodzie przez zakład ubezpieczeń. Termin ten upłynął korespondentowi likwidującemu szkodę w dniu 29 czerwca 2022 r. Roszczenie powoda stało się zatem wymagalne w dniu 30 czerwca 2022 r.

Sąd nie podzielił zarzutu pozwanego, że odsetki za opóźnienie winny być zasądzone od daty wyrokowania. Pomijając ustawowy termin likwidacji szkody i wypłaty odszkodowania generujący jednocześnie wymagalność roszczenia z tego tytułu, to (...) jest profesjonalistą w zakresie likwidacji szkód komunikacyjnych i gdyby rzetelnie ustalił wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, nie narażałby się na proces i opóźnienie w zapłacie odszkodowania. Poza tym uwzględnienie wniosku pozwanego i zasądzenie odsetek za opóźnienie od dnia wyrokowania byłoby niczym nieuzasadnionym premiowaniem pozwanego i zakładów ubezpieczeń uchylających się od terminowego pokrycia pełnej szkody osób poszkodowanych.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

Oddalenie powództwa obejmowało wskazane przez powoda w pozwie koszty naprawy, które nie znalazły potwierdzenia w opinii biegłego jako wydatki ekonomicznie uzasadnione, a także odsetki od tych kosztów. Biegły wskazał, że bezzasadny był koszt operacji wymiany osłony ucha holowniczego, ponieważ analiza dokumentacji fotograficznej nie potwierdza uszkodzenia tego elementu. Powód po otrzymaniu odpisu opinii biegłego nie wniósł do niej zarzutów, co oznacza, że nie kwestionował ustalenia kosztów naprawy w wysokości niższej niż dochodzona pozwem. Oddalenie powództwa obejmowało też roszczenie o odsetki od zasądzonej kwoty za dzień 29 czerwca 2022 r.

Sąd oddalił powództwo również w zakresie żądania zapłaty kwoty 200 zł z tytułu zwrotu kosztów wykonania kalkulacji naprawy pojazdu.

Wskazać należy, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2019 r. Sygn. akt III CZP 68/18 Nabywcy - w drodze przelewu - wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej **tylko wtedy**, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela ten pogląd.

Przede wszystkim zatem powód – nabywca wierzytelności winien wykazać fakt poniesienia kosztów tej ekspertyzy oraz fakt, że jej sporządzenie w okolicznościach niniejszej sprawy było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

Powód w niniejszej sprawie przedłożył fakturę z dnia 26 października 2022 r. wystawioną przez (...) sp. z o.o. w M. na kwotę 200 zł za wykonanie opinii technicznej pojazdu (...) na zlecenie powoda. Z faktury wynika, że nie została ona opłacona i powód do zamknięcia rozprawy nie wykazał zapłaty za tę fakturę. Nie wykazał zatem faktu poniesienia kosztów tej ekspertyzy. Wskazać należy, że i powód i (...) sp. z o.o. w M. mają siedzibę pod tym samym adresem. Jak wynika z odpisu KRS powód wcześniej prowadził działalność pod firmą właśnie (...) sp. z o.o. w M.. Rodzi to wątpliwości Sądu czy te koszty ekspertyzy rzeczywiście zostały poniesione wobec ścisłej współpracy firm. Sam fakt wystawienia faktury nie przesądza tej kwestii.

Ponadto ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie nabywcy wierzytelności w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Za celowością zlecenia ekspertyzy przez samego poszkodowanego i to przed naprawą pojazdu przemawia brak po jego stronie odpowiedniej wiedzy w zakresie oszacowania kosztów naprawy. Jednakże przedsiębiorca zawodowo zajmujący się nabywaniem wierzytelności od poszkodowanych w wypadkach komunikacyjnych, winien wykazać, że dysponując wykwalifikowaną kadrą i odpowiednim sprzętem nie był w stanie bez pomocy rzeczoznawcy ocenić zakresu uszkodzeń pojazdu i kosztów koniecznej jego naprawy. Powód tych okoliczności nie wykazał.

Powód jest profesjonalistą zajmującym się zawodowo skupowaniem wierzytelności i ekspertyzę wykonał w ramach prowadzonej działalności, po nabyciu wierzytelności i w celu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych. Koszty wykonania prywatnej kalkulacji, jeżeli zostały poniesione stanowią koszty własne powoda, wliczone w koszty prowadzonej działalności gospodarczej. Nie stanowią one szkody B. K. i nie ma podstaw, by obciążały pozwanego. Prywatna kalkulacja została sporządzona wyłącznie na potrzeby powoda w celu zarobkowym. W ocenie Sądu nie był to koszt ani celowy ani uzasadniony ani tym bardziej pozostający w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą której doznał poszkodowany B. K. w wyniku kolizji drogowej. W ocenie Sądu mało prawdopodobny jest fakt by powód przed nabyciem wierzytelności nie zweryfikował kosztorysu firmy ubezpieczeniowej i nie ocenił opłacalności nabycia wierzytelności. Musiał tym samym sporządzić kosztorys w systemie eksperckim. Zlecenie formalne i odpłatne sporządzenia tego kosztorysu firmie powiązanej z powodem stanowi generowanie dodatkowego zysku tej czy innej firmy. Stanowi nadużycie prawa i nie zasługuje na ochronę prawną. Powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika ma świadomość, że taka ekspertyza jest dokumentem prywatnym a kwota dochodzona pozwem i tak w toku procesu będzie weryfikowana na podstawie opinii biegłego.

W tych okolicznościach brak było podstaw do przyjęcia, że dochodzone koszty ekspertyzy pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą powstałą w związku z kolizją z 28 maja 2022 r. oraz, że były niezbędne do dochodzenia nabytego w drodze cesji odszkodowania z tytułu kosztów naprawy jego pojazdu.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia.

Sąd uwzględnił częściowo roszczenie powoda. Powód wygrał proces w 82 %. Pozwany zaś w 18 %.

Powód w toku procesu poniósł koszty w łącznej kwocie 2.256,51 zł:

- opłatę od pozwu w kwocie 400 zł (k. 11v i 33 akt),
- koszty opinii biegłego w kwocie 939,51 zł (k. 54,77 i 82 akt)
- koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł w stawce minimalnej określonej § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2018.265.) ,
- opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 11 akt).

Pozwany poniósł wyłącznie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, w stawce minimalnej określonej § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2018.265.)

W tych okolicznościach uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu pozwany winien zwrócić powodowi kwotę zł 1.850,34 zł (2.256,51 zł x 82 %). Powód zaś pozwanemu kwotę zł 162 zł (900 zł x 18 %).

Uwzględniając powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.688,34 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (1.850,34 zł – 162 zł) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

Sędzia Halina Maliszewska